

jer, u nezi tela, koja je jedinstvena, ja razlikujem dva dela: gimnastiku i medicinu (Platon, 1968, str. 99), da bi najvažnije, edukativne konsekvence igre razmatrao u *Državi*. Platon smatra da se igre mladića, bile one gimnastičke, lovačke ili neke druge, moraju uskladiti sa „našim principima (Platon, 2002, str. 96)“, što je potvrda ranije naznačenog stava, da igra treba da bude normirana i uključena u vaspitanje dece. U drugim kontekstima Platon pominje igru kao nešto neozbiljno, kada objašnjava da podražavanje smatra igrom, a ne ozbiljnim poslom (Ibid., 602 b-c); poredi bezakonje sa igrom „u kojoj na prvi pogled nema ničeg lošeg (Ibid., 424 d); da bi, konačno, i sâm ukazao na višeznačnost pojma igre: „kao što dobri igrači pri kocki najzad uhvate slabije igrače tako da ovi više ne mogu ni da maknu svoje figure, tako i oni misle da su u toj igri kockama zatvoreni tako da na kraju ne mogu više ništa da kažu u toj kocki koja se igra rečima a ne kamenčićima (Ibid, 487 b–c)“.

Aristotel na tom tragu u svojoj *Politici* ističe da nagon za igrom kod dece treba podržavati i razvijati, jer rad mora povremeno biti prekidan odmorom i igrom. Njegova *Poetika* sadrži i razmatranje igre u smislu *mimesisa*, koje je urođeno svakom čoveku, pa se na taj način kod Aristotela u antičkoj filozofiji ostvaruje prvi misaoni uvid u prožetost igre i ljudskog stvaralaštva, čime ona postaje značajnim problemom poetičke filozofije. U *Poetici* on obrazlaže da je podražavanje čoveku urođeno još od detinjstva, naglašavajući da se čovek od ostalih stvorenja i „razlikuje po tome što on najviše naginje podražavanju i što prva svoja saznanja podražavanjem stiče (Aristotel, 1955, str. 9)“. Igrom imitiranja, deca stiču prva znanja o svetu oko sebe, što taj proces čini izuzetno relevantnim za celokupan razvoj pojedinca. Ono što je kod Platona bilo tek naznačeno, kod Aristotela se pokazuje u svom jasnijem određenju, iako u oskudnijoj formi. Navodeći poželjne oblike postupanja na sceni, on ističe da nije „svako kretanje tela za osudu, inače bi se i igra morala osuditi, nego samo preterano kretanje loših glumaca